

PIERRE DE MARIVAUX

A szerelem megokosítja Arlekin

(EGYFELVONÁSOS KOMÉDIA PRÓZÁBAN)¹*Szereplők*

ARLEKIN

A TÜNDÉR

TRIVELIN, a Tündér szolgája

SILVIA, pásztorlány, Arlekin szerelmese

Egy pásztor, Silvia szerelmese

Egy másik pásztorlány, Silvia kuzinja

Egy csapat táncos, énekes és valahány manó

1. jelenet [A Tündér, Trivelin] (A szín a Tündér kertje)

TRIVELIN (*a Tündérhez, aki sóhajtozik*): Ön epekedik, Asszonyom, és sajnálom, de talán még sokáig fog epekedni, ha nem használja az eszét. Volna szabad előadnom szerény véleményemet?

A TÜNDÉR: Beszélj.

TRIVELIN: Elrabolt egy fiatalembert, egy derék, mutatós, cserzett bőrű fiút a szüleitől, akinek világszép az arca. Valami kiserdőben pillantotta meg, és mintha magát az alvó Ámort látta volna, nem lep meg, hogy rögtön vonzalmat érzett iránta.

A TÜNDÉR: Mi a meglepő, ha vonzalmat ébreszt, ami vonzó?

TRIVELIN: Na igen, de eme kis kalandja előtt mégis a nagy hatalmú Merlint szerette.

A TÜNDÉR: Csakugyan: de egyik férfi feledteti a másikat, ebben sincs semmi meglepő.

TRIVELIN: Arlekin a romlatlan természet műve, ám egy apró megjegyzést mégis tennék: akkor rabolja el az alvó fiatalembert, amikor néhány nappal később esedékes a házassága ezzel a Merlinnel, akinek a szavát adta! Ettől kezdve komoly az ügy, és köztünk maradjon, mintha túl pontosan követné a természet szavát. Jó, ez még elmegy, rosszabb nem sülni ki belőle, mint hogy hűtlen lesz. A hűtlenség csúf tulajdonság a férfiakban, de a nőkben már jobban tűrjük: ha egy nő hűséges, csodálatra, ön is ilyen, kevesebb dicsőség, több élvezet, jól teszi. A hiúsága nem vágyik csodálatra, ön is ilyen, kevesebb dicsőség, több élvezet, jól teszi.

A TÜNDÉR: Miféle dicsőség ez az én helyzetemben? Magamat csapnám be, ha ilyen apróság miatt zavartatnám magam.

¹ A teljes mű a KRE-L'Harmattan kiadónál készülő *Magyar Marivaux* című kötetben fog megjelenni, előreláthatólag 2020-ban.

TRIVELIN: Jól mondja, de menjünk tovább: behozza az ölében az alvó fiatalembert a palotájába, sőt lesi, mikor ébred fel, kacér ruhát ölt, és a dicsőség iránti nagyszabású megvetéséhez illően hiányos öltözékében arra számít, hogy a szép ifjú váratlanul szerelemre gyulad. A fiú felébred, és olyan bambán néz fel, ahogyan csak ostoba tökfilkók szoktak: maga közelebb lép hozzá, mire az párszor elásítja magát tágra tátva száját, nyújtózkodik, a falnak fordul és újra elalszik. Tessék, ilyen furcsán fest Arlekin ébredése elmesélve, holott nagy izgalmakat várt tőle. Erre dühösen fújtatva kirohan, és talán a jó hangos hortyogás távol tartja, mert eltelik egy óra, mire a fiú újra felébred, és mivel senki nincs mellette, elkiáltja magát, hogy *Hé!* Ezen gáláns hívásra Ön bemegy hozzá, Ámor a szemét dörzsöli: – Mit kíván, fiatalember? – szólítja meg. – Hát ennivalót akarok – feleli az. Mire Ön: – És nem lepődik meg a láttomon? – Hát, de bizony! – vágja rá. Már két hete van itt ez a fiú, és ezen idő alatt mindig ilyen szórakoztatóan csevegett, mégis Ön szerelmes belé, és ami még rosszabb: Merlint meghagyja abban a hitében, hogy felesége lesz, holott inkább ehhez a fiatalemberhez óhajtana hozzámenni, ha csak egy mód van rá, ahogyan elmondta nekem. Őszintén szólva, ha mindkettőt megszerzi az összes szabályokat betartva, az egyik férfi árthat a másiknak.

A TŰNDÉR: Röviden válaszolok neked: a szóban forgó fiatalember arca elbűvöl engem, és amikor elraboltam, nem tudtam, hogy ennyire együgyű. Ámde a butaság benne nem taszít, szeretem azt a sok-sok kellemet, amivel már rendelkezik, és még többet szerez majd, ha megjön az esze. Micsoda gyönyörűség, ha egy ilyen vonzó férfi a lábad elé borulva szerelmet vall! Már így is ő a legszebb cserzett bőrrű ifjú a világon, de a szája, a szeme, minden vonása imádni való lesz, amint némi szerelem igazít rajta, és ennyi igyekezettel azután csak-csak sikerül szerelmet ébresztenem benne! Gyakran nézeget, és minden nap már-már elérkezni vélem a pillanatot, hogy érzései feltámadnak, és belém szeret! Ha ez megtörténik, azonnal a férjem lesz, és az megvédi őt Merlin éktelen haragjától. De addig nem merem ellenséggemmé tenni a varázslót, akinek bűvereje felér az enyémmel: halogatók, így-úgy taktikázom, ameddig csak lehet.

TRIVELIN: Jó, legyen! De mi a teendő, ha ez a fiatalember soha nem lesz sem szerelmesebb, sem szellemesebb, mi a teendő, ha a rápazarolt nevelés nem jár sikerrel, akkor mégis hozzámegy Merlinhez?

A TŰNDÉR: Nem, mert akkor is mindig őt látnám, még ha hozzámennék is Merlinhez, és ha egyszer mégiscsak belém szeretne a szóban forgó ifjú, hiába lennék férjes asszony, bevalom – még ha szegyenlem is: nem állnék jól magamért.

TRIVELIN: No, hát ez akkor is nyilvánvaló, ha nem vallja be: elég egy asszonyt kísértésnek kitenni, máris legyőzted. De nicsak-nicsak, szépséges tökfilkónk épp erre tart...